

LIBRIS

We know
books

Péter Demény

Scrisoare din savană

Poeme

R o t o n d a

CARTIER

fântâna

să nu crezi că poemul
e adevărul curat
să nu crezi nici că
poemul nu e adevărul curat
lucrurile care zac
în mine și despre care
habar n-am ies la
suprafață prind
contur și-abia
atunci le înțeleg
și eu cât pot
temerile mele
zvelte și bucuriile
mele grațioase
soarele care se
oglindește în apa
fântânii e și nu
e soarele de pe cer

Crucea

Pe patul de viață oare ce procese de conștiință mai facem? Aș fi fanul absolut al lui Calistrat Bogza care spune că pentru o faptă numai o răsplată, dar baltagul conștiinței se tot prăvălește peste mine. Sunt într-un roman de transhumanță: cobor de pe cruce și mă urc la loc. De ce bat clopotele, Isuse? Să mai înțeleagă omul ceva.

trei parale

i-am trimis unui jurnalist 100 de lei
pentru că are o pensie socială de doar
600 și să ajut cu ceva
atât am putut am rate
la chiria mașinii și a apartamentului
rușinea neconștientă a statului nu e
mai mare decât rușinea conștientă a mea
îmi duc empatia la exchange office
și mai vreau și o medalie de bronz măcar
empatie de trei parale
bate-l dumnezeu să-l bată
dar mai trimit și 4 euro lunar
la o asociație de întraajutorare
m-am scos probabil mă așteaptă raiul
îți închin un imn ție veacul empatiei arghirofiliei
încă și articolele astea posesive sugerează
că ești un secol meschin
nu pot să sper decât că mai trimit și alții
și sărmanul o să primească vreo 1000 de lei măcar
iar eu o să rămân cu rușinea
dar o voi uita firește
câteodată mă mai uit la ea în
albumul pe care i-am deschis rușinilor mele

LBRIS

We know
books

când apar oameni care au nevoie de ajutorul meu
mă simt un albert schweitzer de mihalache
cum trece timpul devin tot mai modest

Confesiune

Te iubesc, minoritate bănuitoare.
Maghiari, lgbt, rromi, eu vă iubesc.
Mereu frustrați, mereu focusați pe voi înșivă,
mereu victimele propriilor răni.

Distanțându-mă de unii, nu am
reușit să mă distanțez de toți,
să mă protejez destul,
să mă înțeleg pe mine însumi.

Vă iubesc, pe bune acum.
Nu mă lăsați în comoditatea mea,
nu mă suportați să stau doar așa,
neproblematic cum sunt eu oricum.

Vă iubesc și-mi amintiți ce sunt,
un minoritar jignit întotdeauna.
A trecut o zi, dar vine mereu alta
și rănila îmi țin loc de viață.

Frunze

De ce-ai murit, bunico? Încerc să înțeleg asta de 25 de ani. Acum, știu deja că nu numai tu m-ai iubit; mi-am dat seama și că iubirea este în multe feluri. Totuși, atunci, pentru copilul de 26 de ani, erai singura persoană care l-a iubit. Atunci, cum de-ai putut să mori? Nici mormântul n-a vorbit cu mine. Încă mi se pare o mare nedreptate. Mersul naturii și cel al iubirii n-au nimic în comun unul cu celălalt. Dar lacrimile cad ca frunzele într-adevăr.

Savană

Ce frumos ar fi dacă părinții ne-ar și omorî s-ar închide ciclul natural al vieții nu s-ar întâmpla nimic nenatural mă uit câteodată la leii care fac bale la gură și își omoară odraslele mulți ani mi-a fost milă de puiuți dar acum cred că leii măcar sunt sinceri autentici și naturali mulți nu am avut acest noroc cu toate că nu ne-am născut pe savanele atât de nemiloase

iona

mă trag în jos pe mine însumi, parcă aş fi o minge medicinală în propriul meu gât. nu mai am umor, nu mai am bucurie, nu mai pun litere mari. nu mai am nimic, doar ştreangul ăsta pe care-l tot înghit. sunt iona şi balena, sunt ninive şi curvele. pe Dumnezeu ar trebui să-l înghit, dar nu pot.

Vânătoare

Să fii ca mangusta în fața cobrei: neînfricat când întâlnești probleme. Mai ales problemele izvorâte din tine au nevoie de dârzenie și dinți ascuțiți. Să nu te amăgești: o secundă, și hâârș! cobra te-a și injectat cu veninul mortal. Dansează cu grație și concentrându-te mereu. Și-atunci poți să dansezi mai târziu fără să te gândești la ceva mortal, doar la viață. Pur și simplu.

omor

cred că cea mai
mare virtute a mea
e că nu am omorât-o
pe mama, ba chiar
am încercat s-o iert. n-a
fost tocmai ușor. să crezi că
nu te iubește nimeni, apoi
să accepți asta și să crezi
că ai acceptat. oricine
mă judecă e invitat
la un omor în care
nu vede lama cuțitului
de lacrimi.

România

Ești ca stadionul CFR în care
juca Estinca și toți eram
extaziați * ca oserul în care
ne-am plimbat cu Ema și
un domn mi-a zis că sunt
într-adevăr complicat dacă
îmi place Ady * ca
furnicarul care se desface sub
ochii mei din avion * ca rănilile mele
pe care nu mai pun sare să supureze
poezii din ele * Ești ca un cașalot uriaș
în care eu, acest Gepetto care-și
caută menirea, visez să ajung
la malul benevol,
poate mă așteaptă Pinocchio * te
iert pentru că niciodată n-am reușit
să plec din tine, deși visez și eu
Martha's Vineyard sau Palma
de Mallorca * dar mă urc în Coloana Infinitului
și râd în hohote ca Mușatescu * cașalotul n-are
decât să se întoarcă din nou pe meleagurile
dorurilor mele care o să-m-apuie mereu